

1. Du är min vän och min endaste docka, Du,
 som bestämde mitt sinne uti ro; Mång tusende
 tankar så underligt framträdde, Som i mitt
 bekymmersamma hjerta mände bo. :: Här finns
 ej då någonslids wållust och ymnighet, Som
 kan fördrifwa min tungsinnet.

2. Går jag i skogar, i lundar, på ångar
 Finnes för mitt hjerta en lustig smak; Hett-
 liga frukter på qwistar mände hänga, Som kan
 förnöja mitt sinne till behag. :: Foglarna höj-
 de sig, så underligt; Men jag allena be-
 lystrade mig.

3. Och hvar på så mände jag i skogen gif-
 wa stämman, I skogen gifwa echo af lugnet af
 sin klang? Och hvar för så skall jag mina nö-
 jen så wända, Och hvar för skall tiden mig wa-
 ra så lång. :: All min bitterhet, all min tro-
 sinnighet kan sig omvända till glädje och stid.

4. Men skulle en stjärna en gång sig förändra,
 Att jag finge tala wid min käraste en gång,
 Så skulle jag utan bekymmer och ångstan med
 kärlek omfamna min trofasta vän; :: Och om
 jag wore der, som jag långt borta är, Wore
 min önskan och allt mitt begär.

5. Och tänk på din käraste medan du lefwer,
 Och tänk på din käraste när hjerta finnes god;
 Och tänk att han lefwer i wållust och glädje,
 Och tänk att han finns bland en olycklig flock. ::
 Och tänk på din vän den du af hjerta älskar än,
 Och tänk att wi träffas wäl en gång igen.

1. Du är min vän och min endaste docka, Du,
 som bestämde mitt sinne uti ro; Mång tusende
 tankar så underligt framträdde, Som i mitt
 bekymmersamma hjerta mände bo. :: Här finns
 ej då någonslids wållust och ymnighet, Som
 kan fördrifwa min tungsinnet.

2. Går jag i skogar, i lundar, på ångar
 Finnes för mitt hjerta en lustig smak; Hett-
 liga frukter på qwistar mände hänga, Som kan
 förnöja mitt sinne till behag. :: Foglarna höj-
 de sig, så underligt; Men jag allena be-
 lystrade mig.

3. Och hvar på så mände jag i skogen gif-
 wa stämman, I skogen gifwa echo af lugnet af
 sin klang? Och hvar för så skall jag mina nö-
 jen så wända, Och hvar för skall tiden mig wa-
 ra så lång. :: All min bitterhet, all min tro-
 sinnighet kan sig omvända till glädje och stid.

4. Men skulle en stjärna en gång sig förändra,
 Att jag finge tala wid min käraste en gång,
 Så skulle jag utan bekymmer och ångstan med
 kärlek omfamna min trofasta vän; :: Och om
 jag wore der, som jag långt borta är, Wore
 min önskan och allt mitt begär.

5. Och tänk på din käraste medan du lefwer,
 Och tänk på din käraste när hjerta finnes god;
 Och tänk att han lefwer i wållust och glädje,
 Och tänk att han finns bland en olycklig flock. ::
 Och tänk på din vän den du af hjerta älskar än,
 Och tänk att wi träffas wäl en gång igen.

GS 1419

Thyra
 alldeles nya och utmärkt wackra
 Kärleks-
Wisor.

Den Första.
 Frieriet.
 Lika swårt det är att fria ic.

Den Andra.
 Förlofningen.
 (Sann händelse.)
 Swad du wrider munn! gudsnådigt ic.

Den Tredje.
 Då min Glicka dog.
 Det fattades blott ett! Mitt hjerta
 brist ic.

(De tre första äro författade af
 W. v. Braun.)

Den Fjerde.
 Du är min vän och min endaste
 docka ic.

10. Särde beströfde jag i skada den frän-
 11. Särde beströfde jag i skada den frän-
 12. Särde beströfde jag i skada den frän-
 13. Särde beströfde jag i skada den frän-
 14. Särde beströfde jag i skada den frän-

15. Särde beströfde jag i skada den frän-
 16. Särde beströfde jag i skada den frän-
 17. Särde beströfde jag i skada den frän-
 18. Särde beströfde jag i skada den frän-
 19. Särde beströfde jag i skada den frän-
 20. Särde beströfde jag i skada den frän-
 21. Särde beströfde jag i skada den frän-
 22. Särde beströfde jag i skada den frän-
 23. Särde beströfde jag i skada den frän-
 24. Särde beströfde jag i skada den frän-

Den första.

Friert.

Lika smärt det är att frä, Som det lätt att
 älska är. Länga är jag Maria varit bligt,
 men dödligt kär. Allting annat, utom detta,
 hade re'n jag henne sagt. Att i ord min län-
 sla sätta, Stod omöjligt i min makt.

2. Men en qväll jag hastigt sade: "Det i
 morgon promt skall se!" Som en hjelte jag
 mig lade, Som poltron jag wakenade. Dar-
 rande i alla leder, Swor jag dock att wara
 man, Och jag gick i salen neder, Der jag henne
 ensam fann.

3. Slickan wardt så röd om kinden, Ett "god
 morgon!" mot mig klang. Och så snabb som
 hwitfvelwinden, Tog till hennes sida sprang,
 Tog dess händer, ömt dem tryckte Och i Skö-
 na ögat såg. — Och, wid Gud! jag nästan
 tryckte, Att uppmuntran deri låg.

4. Och jag stammade: "jag horde ... Wille
 ... säga dig, Mari ... Om jag bara wiste ...
 torde" ... Men nu wat mitt mod förbi. Vä-
 sta du, hwad kan det wara? Frågte hon och
 mildt hon lag. "Nej! jag kan det. ej förkla-
 ra," — Sade jag. En suck hon drog.

5. Handen tog hon straxt tillbaka Och gick
 bort, helt mislynt sen. Nu jag ropte: "blif
 min makt!" Men då war hon ute re'n. "Nej!"
 — jag sade — "morgonstunden Duger ej för
 frleri. Om den ock här guld i minnen, Där
 den inga ord deri."

1. Särde beströfde jag i skada den frän-
 2. Särde beströfde jag i skada den frän-
 3. Särde beströfde jag i skada den frän-
 4. Särde beströfde jag i skada den frän-
 5. Särde beströfde jag i skada den frän-
 6. Särde beströfde jag i skada den frän-
 7. Särde beströfde jag i skada den frän-
 8. Särde beströfde jag i skada den frän-
 9. Särde beströfde jag i skada den frän-

Den andra.

Friert.

1. Särde beströfde jag i skada den frän-
 2. Särde beströfde jag i skada den frän-
 3. Särde beströfde jag i skada den frän-
 4. Särde beströfde jag i skada den frän-
 5. Särde beströfde jag i skada den frän-
 6. Särde beströfde jag i skada den frän-
 7. Särde beströfde jag i skada den frän-
 8. Särde beströfde jag i skada den frän-
 9. Särde beströfde jag i skada den frän-

den drömmen heter werklighet. Den plä-
 gar länge, under sorgsna skiften, Och först man
 wakenar upp ur den i griften.

4. O, Himmel! om den drömmen wore slut!
 Och under torkwanstaf jag wore wakenad! Mit
 skönsta hopp är nu min dödsminut, En hwad
 har lifwet annat wäl än saknad? Åh! troget,
 här på jorden hwart hon gick, Hon följdes af
 min tanke, af min blick — Ej under att jag
 äfwen nu will följa Den wäg hon tagit öfwer
 tidens bölja.

5. Jag sade att jag i n t e t ägde qwar: Jo,
 Gud ske pris! jag äger mina minnen, Och Hil-
 mas bild, lifsom i fordna dar, Ser än mot mig
 och höjer mina sinnen Emot den saliga och hel-
 ga ort, Från himlen hon en liten utflykt gjort
 Att glädja oss, att trösta och försona, Samt
 sedan återtoga lifwets krona.

6. An ser jag hennes blick, så ren och klar,
 Med outsläpplig ömhet på mig fästad. En engel
 log ut detta ögnapar, En freidens engel i två
 solar gåstad. O, hwad den blicken sade mer än
 ord! Der fanns så litet utaf denna jord: En
 himmelsk eld låt sig beständigt röja Och klarast
 brann den under tårens flöja.

7. Eys därför enda stjerna i min natt! Du
 bild, så kär ifrån min ungdoms dagar! Wäl
 kan mitt sinne aldrig mer bli glad, Och ej min
 bitter saknad sig förwagar. Men ack! jag har
 en ädel tröst lifwäl: Jag varit älskad af en
 ädel själ, Och snart, jag hoppas, skall wäl bejan
 brista — Förwäl min första kärlek och min sista.